

N:o 12.

Af Herr **Lindahl**: Om tillägg till 3 § i Kongl. Förordningen angående utvidgad näringsfrihet den 18 Juni 1864.

Sedan genom Kongl. förordningen om utvidgad näringsfrihet den 18 Juni 1864, med de tid efter annan till samma förordning gjorda tillägg, rättigheten att å landet kringföra och idka handel med allehanda slags varor blifvit stadgad, hafva de förut varande marknaderna småningom förlorat den betydelse för varuutbyte, som de fordom haft, så att en stor del af dem kunnat indragas, der de befunnits väsentligen endast föranleda oordningar bland den mängd folk, som utan något verkligt behof att köpa eller sälja sammankommit. Enär likväl handeln med lefvande kreatur är af beskaffenhet, att för dess ändamålsenliga bedrivande erfordras, att de, som vilja köpa eller sälja sådana, hafva tillfälle att i större antal å lämpliga tider och ställen sammanträffa, hafva, i stället för marknader, på många orter inom landet så kallade kreatursmöten blifvit af vederbörande myndighet eller Kongl. Maj:ts Befallningshafvande anordnade, afsedda *endast* för sådan handel. Men som ofvannämnda förordning icke medgifvit att vid dessa kreatursmöten inskränka handeln endast till omsättning af kreatur, hafva dessa möten alltmer antagit samma karakter, som de forna marknaderna, så att till dem äfven infunna sig säljare af alla slags varor, samt tjenstehjon och löst folk från kringliggande trakter samlas för att få sin del af de marknadsnöjen, som kunna stå till buds, i följd hvaraf uppkommit samma oordningar, som förut så mycket öfverklagats. Derigenom har äfven sjelfva kreaturshandeln, för hvars skull mötena tillkommit, blifvit lidande, emedan mången ordentligare jordbrukare dragit sig för att med sina kreatur komma till en plats, der icke köp och försäljning af kreatur utan vanligt marknadslif vore hufvudsak. Om således dessa kreatursmöten skola kunna utveckla sig i den rigtning, som med dem är afsedd, och icke derifrån förryckas, så att de slutligen kanske komme att till skada för jordbrukaren inställas, torde det vara alldeles nödvändigt att genom något lämpligt lagstadgande åt dem bereda en sådan ställning, att förut omnämnda olägenheter

varda undanröjda. Detta åter synes endast kunna ske på det sätt, att i ofvannämnda Kongl. förordning införes en särskild bestämmelse om dessa möten, i ändamål att *med afseende å dem* inskränka den rättighet till drifvande af handel *å landet*, som för öfrigt är medgifven. Der sådana möten hållas i städer, hafva de öfverklagade olägenheterna i mindre grad utöfvat något inflytande.

På grund häraf får jag vördsammast föreslå, att Riksdagen ville besluta att, såsom tillägg till § 3 i Kongl. förordningen om utvidgad näringsfrihet den 18 Juni 1864, hvilken § omnämner dem, som icke ega idka handelsrörelse, måtte införas följande stadgande:

“Vid kreatursmöten å landet, som blifvit af behörig myndighet bestämda att endast för köpslagan om lefvande kreatur på vissa dagar hvarje år hållas, vare ej heller någon, utom de å stället bosatte, berättigad att torgföra handelsvaror eller å öppen plats, från bod eller annat upplagsställe idka handelsrörelse.”

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1882.

W. Lindahl